

Дейзі Гейтс (Всесвіт Магнолії Паркс кн. 2)

КУПИТИ

Усе, чого хоче двадцятирічна Дейзі Гейтс, - це нормальне життя, однак таке неможливо. Дванадцять років тому батьків убили в неї на очах, тож опікуватися дівчинкою став старший брат Джуліан. У спадок їм перейшов злочинний бізнес родини й усі пов'язані з цим ризики. І так непросте життя Дейзі стає зовсім нестерпним, коли вона закохується в Крістіана Геммеса - одного з небагатьох людей, які не піддаються впливу її брата.

Крістіан радо грає в кохання й за стосунками з Дейзі приховує свої справжні почуття. У його серці є місце лише для Маґнолії, дівчини найкращого друга.

Неочікувано роман Дейзі й Крістіна переростає в дещо більше, ніж проста інтрижка. Однак у цьому світі за брехню, зраду, кохання доводиться платити...

Жодної зброї за столом. Це моє єдине правило.

Можете називати мене старомодною. Я завжди повторюю хлопцям, що мені начхати на телефони, начхати, що вони там комусь постійно щось виписують, начхати, якщо вони сідають за стіл у шапках, — я просто не хочу бачити тих пістолетів, коли подаю грудинку, яка готувалася дев'ять з половиною довбаних годин.

Джуліан змушує нас молитися (ніби Господь чує його і справді благословляє нас), а потім настає трапезна тиша — ось від чого радіє душа кухаря.

За кілька хвилин хтось ніби знову підкручує гучність: коли справа доходить до їжі, вони перетворюються на справжнісіньких тварин, ці мої Пропаші хлопчаки. Я називаю їх так, бо вони такими і є. Якщо ви збираєтеся якийсь час провести разом із моїм братом, готуйтеся, що він неодмінно зіб'є вас із пуття, а всі ці хлопчаки й так уже давно заблукали. До слова, жоден із них не є хлопчиком — ні за віком, ні за характером. У кожного свій унікальний набір переваг та недоліків, червоних прапорців, кожен перебуває в розшуку й занесений до чорних списків авіакомпаній, а разом вони формують святую святих банди мого братика.

— Гей, Мосько, — брат запитально киває головою. — Як там твій екзамен з імунопатології?

— Імунофармакології, — виправляю я, і він заковчує очі.

— Склала чи ні?

— Звісно, що склала, — гордо каже Кекоа.

У мене немає батька, але колись Алекі Кекоа був його найкращим другом.

— На відмінно? — питає Джуліан.

Я суплюся й ображено відповідаю:

— Ну звісно.

Брат підморгує й доливає собі ще вина.

— І що далі за програмою?

Я знизую плечима:

— Думаю, перейдемо до розділу про хвороби та їх терапію.

Другий курс медичного факультету Імперського коледжу.

Джулс б'є кулаком по столу:

— Тобі не треба знати про те ла...

— Ану прибери! — раптом викрикує Деклан Елліс і відсахується від столу, злісно позираючи на Ті Кея, який сидить поряд зі мною.

Я незадоволено спостерігаю за цим дійством. Уявлення не маю, що відбувається, я все пропустила.

— Ні, — шкіриться Тікс?

Деклан обходить Тікса ззаду й витягує в нього 3-за пояса пістолет Star Model BM. Йому він подобається, мені — ні. Надто важкий, надто затяжна віддача.

— Дексе, — Джуліан заковчує очі. — Прибери пістолет.

Декс трішки захмелів — коли він п'яний або з похмілля, у нього завжди злегка примружується одне око.

Я дивлюсь на Ті Кея і розумію, що він не збирається ні до чого примушувати Деклана. Хай би що там було, він думає, що це надто кумедно, аби здавати назад. На його губах грає глузлива та самовдоволена посмішка, яка дуже дратує Декса. Технічно, Деклан стоїть вище в ієрархії. Він — права рука мого брата..

— Трясця, прибери, — Деклан націлює пістолет прямо в обличчя Ті Кею.

— Ні, — Тікс байдуже знизує плечима.

— Прибери що? — насуплююся я.

— Нічого, — Деклан зиркає на мене, а Ті Кей та Букер починають реготати.

Найкращі друзі, повні ідіоти. Деклан зводить курок.

— Деклане, не дурій, — я заковую очі.

— Це не я дурію, а він.

Я обмінююся багатостраждальним поглядом з Мігелем Дель Ольмо, який став моїм охоронцем відтоді, як мені виповнилося чотирнадцять.

— Я не дурію, — знову знизує плечима Ті Кей. — Це ж правда.

— Ні, це, трясця, неправда.

— Що неправда? — супиться Джуліан.

Через те що наймолодший із їхньої банди посмів заговорити поза чергою, у Деклана аж сіпається око.

Зухвала посмішка розповзається по обличчю Ті Кея.

— Що в Декса постійно стоїть на Дейз.

А далі...

Постріл.

Я кілька разів кліпаю й опускаю голову. Дуже стара, дуже дорога мені біла футболка, яка ще кілька секунд тому була в ідеальному стані, тепер заляпана каліфорнійською кров'ю.

Ті Кей видає тихенький звук болю — ледь чутний — він ніколи не дасть Дексу відчутти насолоду від своїх страждань.

— Неймовірно, трясця, — я б'ю кулаком по столу. — Яке моє єдине правило?

Я волаю на весь голос. У кімнаті стає дуже тихо. Усі мовчать.

— ЯКЕ МОЄ ЄДИНЕ ПРАВИЛО?

Усі присутні, включно з моїм братом і Ті Кеєм (який, до речі, не помирає), починають белькотіти свій варіант фрази «жодної зброї за столом».

— Ця футболка коштувала чотири тисячі фунтів.

Рекомендована література

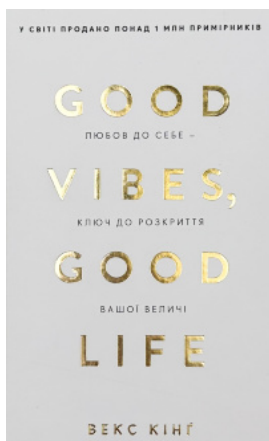
Магнолія Паркс. Книга 1

Дрібним шрифтом
(Мільяртери з Дрімленду #1)

Моя темна Ванесса

Good Vibes, Good Life.
Любов до себе - ключ
до розкриття вашої
величі

Незавершені справи

Схованка. Книга 2

Перейти до категорії
Романи

КУПИТИ